

LG5

Fővárosi cigánycsalád.

Az apa 58 éves, pupos, nyomorék, tébécés ember, az anya 30 éves, falusi születésű, irástudatlan, életerős, egészséges nő. A férfi kazánfűtő, a nő butorgyári segédmunkás volt. Két gyerekük van: 10 éves lány (1979-ben helyezték át kiegészítő iskolába, 2 évvel túlkoros, túlfejlett, magas, kövér lány, kisgyerekes viselkedéssel - a gyermekorvos hormonvizsgálatra utalta), három éves kisfiú (nagyon kicsi, törékeny, beteges, sokat van megfázva, gyakran van tüdőgyulladás). Az apa 79 nyara óta betegállományban van, az anya gyese volt a kisfiúval. Közben a gyárat, ahol dolgozott, a város másik végébe telepítették. A fiút nem vették fel óvodába, mint "évközi" gyermeket.

Igy 1980. januárjában, amikor az anya gyese megszűnt, egy főre jutó jövedelmük az apa ~~xxxxxxx~~ táppénzével és a családi pótlékkal 900 forintra esett. Nem tudták az OTP részleteket sem befizetni (lakás használatbavételi díj + televízió vásárlási kölcsön).

1979 őszén kaptak új lakást. Addig a férfi testvérének lakásában, szűk, nedves, földszintes szoba-konyhában éltek. Most is 1 szobás lakást kaptak (nem ideiglenesen, hanem véglegesen), de ez jóval nagyobb, bár udvari, de emeleten van, van egy kis előszoba és fürdőszoba is hozzá, a konyha az előszobából van leválasztva, kamra is nyílik belőle. Régi kombinált szekrény, kihúzható rekamé, egy heverő, ~~gy~~ kis kerek asztal, két régi fotel, spárgaszőnyeg, háromkarú csillár a berendezés a szobában. Van televíziójuk, rádiójuk, mosógépük és hűtőgépük, porszívójuk. Nagy a tisztaság, a nő állandóan takarít. A konyhában olcsó új konyhabutor, az előszobában kisasztal cserepes virágokkal.

Januárban 800 forint egyszeri segélyt kaptak a SZETA-ból.

A fővárosi tanácsban lévő protekcióval óvodai helyet kapott a kisfiú. Az asszony nagyon szeretne megtanulni írni-olvasni (férje igen féltékeny, nem engedi iskolába). Ahogy helyzetük rendeződött és a nő idegileg megnyugodott, ahogy ebben már megegyeztünk, (SZETA) tanítónő jár el hozzá órákat adni.